

Микола ФЕДОРИШИН

Р О З В І Д Н И К

**Рівненський обласний краєзнавчий музей
ЛІТЕРАТУРНИЙ МУЗЕЙ УЛАСА САМЧУКА**

Микола ФЕДОРИШИН

Р О З В І Д Н И К

**Краєзнавчий нарис
про зв'язового 33 куреня імені Уласа Самчука
Рівненської станиці НСОУ Пласт
Тараса ДАВИДЮКА**

Рівне-2024

УДК 94 (477.8)
ББК 63.3 (4 Укр.)
Ф 331

Федоришин М.В.

Ф 331 Розвідник. Краєзнавчий нарис.— Рівне: Літературний музей Уласа Самчука РОКМ, 2024.— 32 с., іл..

Наш сучасник рівнянин Тарас Давидюк був розвідником: Пласт, журналістика, Збройні Сили України.

У цьому виданні висвітлена життєва позиція молодої людини щодо захисту нашої держави від російської агресії. Наш герой трагічно загинув на передньому краї фронту російсько-української війни.

Ця книжка буде пізнавально-повчальним посібником патріотизму для сучасної молоді.

ISBN 978 617-642-087-3

© Федоришин М.В., 2024.

Від автора

Цей нарис про мого молодшого сучасника, якого знав особисто.

Тарас Дмитрович Давидюк — український пластун, журналіст, громадський діяч, педагог, військовослужбовець Збройних сил України, учасник російсько-української війни. Народився 28 серпня 1986 року у Рівному. Навчався у Рівненській середній школі №28 (директор Іван Віднічук), Національному університеті «Острозька академія» (ректор Ігор Пасічник). Політолог.

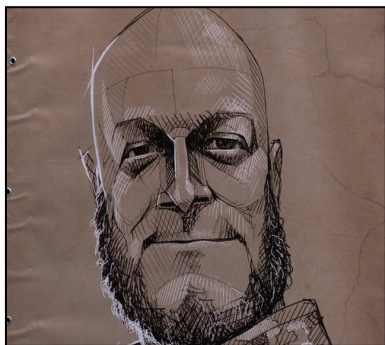
Тараса привезли на щиті до Рівного 9 листопада 2023 року. Стою, схиливши голову серед численних вояків ЗСУ, рівненських пластунів, духовенства, пересічних мешканців міста на майдані Незалежності. Весь час зринають фрагменти пам'яті пов'язані із Тарасом. Вперше помітив його в Народному домі у 2004 році в часи Помаранчевої революції. Тут був штаб спротиву антикучмівському режиму, який очолював Василь Червоний. Тут тулилися Просвіта, Пласт, спілка письменників, часопис «Волинь», Волинська Січ, братство вояків ОУН-УПА, товариство в'язнів та репресованих, Союз українок. Молодий Рух очолював Ігор Якубець. Свідома молодь брала найактивнішу участь у революційних подіях: вони мітингарі, прапороносці, учасники рівненського та київського Майданів. Тарас весь час був у русі. Певно, таким уродився.

Частенько забігав до мене у читальню «Просвіти». Там щодня збиралися я, голова Правління Рівненської Просвіти, мої заступники Іван

Кузьмюк, Олександр Волощук, бібліотекарка Наталія Негребецька, письменник Євген Шморгун. Тут обговорювалися всі поточні політичні події, сюди приходило багато різних діячів послухати та висловити свою думку. Заходила чи забігала молодь. Пластуни були в сусідньому приміщенні. Тарас особливо цікавився місцевими пам'ятками археології, історії, архітектури. Тут Тарас познайомився із моєю дочкою Ольгою, пластункою, виховницею гуртка.

Йшли роки. Революція гідності. Російсько-українська війна під назвою АТО. Тарас воював проти російської агресії.

У 2019 році привів свого молодшого сина Яромира записати у Пласт. Уже не в Народний Дім, а в підвал будинку на Соборній, недалеко від міської ради. Це депутати там виділили приміщення для пластунів. Записали хлопця до Тараса Давидюка. Він тільки що повернувся з АТО. Я, як батько, був задоволений, що виховником сина став загартований у боях, свідомий націоналіст. Спілкувались тоді з Тарасом частенько. Говорили про відкриття патріотичного пластунського маршруту у Оржеві (Володимир Робітницький - Остап Качинський - Клим Савур), Сухівцях (Ніл Хасевич). Але скоро прийшла війна.

Росіяни, за словами письменника Уласа Самчука, ніколи не визнають нашу державність. Отже – боротьба, боротьба до самої смерті.

Дружній шарж від Юрка Журавля

ПЛАСТУН - СЕНІОР

Студент Національного університету «Острозька академія» Тарас Давидюк у 2005 році став членом місцевого осередку Пласту в Острозі.

У 2012 році повернувся у Рівненський Пласт. Пройшов вишкіл юнацьких впорядників число 132, який проходив в Острозі.

Упорядник гуртка «Чорні ступні» та зв'язковий 33-го юнацького пластового куреня імені Уласа Самчука.

Виховник та інструктор багатьох пластових таборів. Виховну працю поєднував з обов'язками осередкового старшого пластуна в Рівному.

Член станичної пластової ради Артем Остапюк згадує:

Він був зв'язковим куреня, координував майже всі хлопчачі гуртки в Рівному, в пластові й сьогодні зібралися його вихованці, з якими він займався. Він для всіх пластунів, незалежно від віку, був добрим другом. Він був не лише наставником, він був справжнім другом для своїх вихованців. Менші хлопці приходили до нього пити чай. Це його вирізняло з-поміж інших пластунів.

Друг Тараса Олександр Денисюк додає:

Крім того, Тарас Давидюк розвивав пластові осередки на Рівненщині, був виховником, працював з дітьми. Тарас був інструктором, передавав якісь свої вміння, навички. Він був адміністратором, розвивав місцеві осередки. Тобто, коли така людина іде, усі одразу відчувають якусь порожнечу, яку нема чим заповнити.

У своєму пластовому життєписі до куреня старших пластунів «Орден Залізної Остроги» Тарас написав: **«Планую достойно виховати на пластових засадах юнаків мого гуртка та активізувати старшопластунів Рівного».**

1 серпня в усьому світі скаутська спільнота відзначає Міжнародний день скаутської хустини. У Рівному активісти Національної скаутської організації України "Пласт" вирішили долучитися до святкування й стати частиною міжнародного скаутського флеш-мобу. У цей день пластуни одягають свої хустини та творять скаутську атмосферу у буденному житті.

- В Україні є традиція одягати пластові хустки та однострій 12 квітня - на День першої пластової присяги, - розповідає референт пластового уряду юнаків Рівненської станиці НСОУ Пласт Віра Миронюк. - Діти в цей день навіть у школу йдуть у хустинках чи, навіть в однострої. Але Міжнародний день скаутської хустини - це єднання з усією спільнотою скаутів світу.

Пласт до відзначення такого дня вперше долучився коли Тарас Двидюк був зв'язковим 33 куреня імені Уласа Самчука, референт уряду старшопластунів Рівненської станиці НСОУ Пласт.

- До нас був такий посил від всеукраїнського керівництва Пласту долучитися, - говорить референт преси Рівненської станиці НСОУ Пласт Володимир Вус. - Таким чином пластуни, одягаючи в цей день скаутські хустини, показують, що є активними скаутами, що вони практикують скаутинг не час від часу, а постійно.

Ідея міжнародного флеш-мобу полягає в тому, щоб кожен з пластун, теперішній чи колишній, зробив фото 1 серпня у скаутській

хустку та надіслав своє фото на scout.scarf.day@gmail.com і зазначенням свого імені й місця проживання. Рівненські пластуни вирішили не просто сфотографуватися, одягнувши скаутські хустки, а пов'язали пластову хустину й на пам'ятник Уласу Самчуку. Хустина, яка пов'язали Уласу Самчуку, не проста – це хустка пластового куреня ім. Уласа Самчука. У Пласті є різні хустини, - пояснює Тарас Давидюк. - Їхній колір чи поєднання кольорів означає приналежність до певного уладу або куреня.

Учасник Революції Гідності. Взимку 2013-2014 років Тарас Давидюк доброволець в 15-й «МНКівській», відтак у і 14-й «пластовій» сотнях Самооборони Майдану.

Настав час стати зі зброєю у руках на захист нашої держави – вимріяної, виплеканої України, історичної Руси-України. І Тарас Давидюк стає воїном.

«Останній раз ми бачились із Тарасом на Крайовому пластовому з'їзді, – згадує товариш Тараса по Пласту **Юрій Юзич**. – Він як зв'язковий куреня, був в складі делегації з Рівненщини. Багато хто сумнівався, чи той з'їзд треба було проводити в Києві. А Тарас приїхав – з фронту, у звільнення. Надзвичайно сумлінним був чоловіком. І дуже скромним. Багато років був донором крові – останній його пост на сторінці саме про потребу здачі крові».

Із словника:

*Пластун— **розвідник**, який пробирається у лігво ворога на животі*

Громадська робота

Старшокласник Тарас Давидюк від 2002 — у громадському русі. Член організації «Молодий Рух». Протягом 2005—2012 років був головою обласної організації і членом центрального проводу Молодіжного націоналістичного конгресу; головою рівненської обласної організації «Активна молодь». Зазначається, що Тарас добре відомий усій патріотичній спільноті Рівненщини, адже ще з студентських років був активним в різних патріотичних організаціях.

Спогади о. Віталія Поровчука:

«Дякую Богові за Тараса Давидюка. Поліг за волю України у козацьких степах. З Тарасом я познайомився понад двадцять років тому в Народному Домі у Рівному. Це було в Молодому Русі, де тоді збиралася патріотична молодь міста – переважно студенти. Тарас прийшов до нас старшокласником і я зразу помітив у ньому дві важливі для мене речі – доброту з відкритістю до людей та обізнаність з українським патріотизмом. Тоді у Молодому Русі провадився вишкіл молоді для боротьби, як ми казали, за українську Україну. Розуміли, що український народ чекають серйозні випробування. Як зараз пам'ятаю, коли у той час я виступав з трибуни Рівненської міської з вимогою відмовитися у місті святкувати 23 лютого – день радянської (російської армії), аргументуючи це тим, що без української ідеологічної концепції забезпечення державності ми втратимо Україну, можливо, навіть буде війна з Росією, то більшість депутатів тоді просто реготали і крутили мені пальцем біля скроні. Ці та інші ідеї та проекти рішень ради народжувалися в нашому молодорухівському середовищі, також і за участі Тараса Давидюка. Вишколи провадилися і в місті по офісах, і в лісі на молодорухівських таборах, зокрема, на Козацьких могилах. Вчилися робити вуличні акції, вишколювалися ідеологічно, щоб розуміти хто є хто і які цінності нам дорогі. Навчалися доносити це до інших. Навчалися, як входити в органи студентського і місцевого самоврядування і впливати на суспільно – політичну ситуацію знизу. До речі, завжди мали християнські духовні гутірки, молилися, запрошували священників, відвідували монастир і храми.

Хоч я був старший за Тараса на 17 років, мав з ним багато спільних поглядів, на які інші друзі, можливо, не звертали великої уваги. А це тема тверезості, тема захисту дітей у лоні мами, несприйняття пропаганди всіляких збочень.

Коли Тарас почав навчатися в Острозькій Академії, вивчаючи історію, політологію та інші гуманітарні дисципліни, він став ще більш потрібним для справи. Згодом він і я стали пластунами. Коли мені не вистачало ще одного дорослого для пластових мандрівок з дітьми (бо треба мінімум два виховника), Тарас мандрував з нами. І не просто мандрував – був душею юнацької спільноти.

Довгий час був зв'язковим 33 – го пластового юнацького куреня ім. Уласа Самчука. Тобто на ньому була праця з координації роботи нас – виховників та юнацтва. І все це не на зарплаті, а для ідеї та чину, для дітей і молоді, щоб була українська Україна.

Заходив до Тараса в редакцію “Волині”, коли він там працював, а я вже ні. Згодом, вже під час війни на Донбасі, він заснував і розвивав свій інформаційний сайт “Горинь” та ще й воюючи.

Тарас був на першому і другому Майданах – і в Рівному, і в Києві. Завжди відгукувався на кожне прохання – щирий і небайдужий.

Перепохвнений гарними почуттями до людей, любов'ю до них і любов'ю до України.

Всі наші втрати важкі, але для мене це перша втрата близького друга. Згадував його вранці у молитві, як живого, коли він відійшов вже до Бога, щоб бути живим. За це тепер молюся, аби з Господом спочивав. Хай тебе там Христос втішить!

иховник у Пласті. Це треба було бачити, як діти лінули до нього, особливо молодші юнаки – у лісі на таборі, у місті в домівці чи у мандрівці. Де Тарас там і ватага хлопців.

Хороший історик і журналіст.

Пам'ятаю, як у Любліні, коли пластуни вшановували полеглих за Україну на теренах Польщі воїнів УНР, гуляв з Тарасом і говорив про минуле та майбутнє України і світу. Вражений був його прекрасним знанням світової історії, зворушений його тривогою за майбутнє країни. Друг Тарас на той час вже був 5 років у лавах війська, захищаючи мене і моїх дітей, народ і країну з 2014 року.

Ніколи не відмовляв у публікації моїх статей на його порталі “Горинь – інфо”. Швидко й оперативно ставив у той же день. Дякую тобі, друже, за суголосність думок.

Ми ще в гостях, а ти пішов додому, до Господа! Пробач, може щось було не так! Знаю, що все те, що ти тут робив дасть хороший плід. Тільки паростки треба плекати і захищати. Дай всім нам Боже сили».

Журналіст

Горинь
info

Основи професійної журналістики Тарас Давидюк пізнав під час праці у часописі «Волинь».

Прийшов час і Тарас засновує і стає головним редактором Рівненського незалежного новинного вебсайту «Горинь.інфо». 2019 рік. З цього часу і аж до початку повномасштабної війни Тарас працював головним редактором та творив маленьку, але ціннісну команду.

«Наші серця розбиті – на війні з російськими окупантами загинув наш головний редактор та засновник Тарас – пишуть журналісти **Горинь.інфо**. – З початку повномасштабної війни Тарас пішов на фронт, та навіть воюючи не забував нагадувати для всієї команди про наші засади, багато радив, переживав... Тарас був закоханим у гори, а ще був надзвичайним правдолюбом. Чесний, впертий та вірний своїм словам і Батьківщині, яку захищав. Ми не хочемо писати, що Тарас був... він є і буде з нами».

“Ми не хочемо писати, що Тарас був... він є і буде з нами!”, – друг Тараса Інна Собко.

Усі, хто знав та любив Тараса, просять продовжити його справу:

Останнє інтерв'ю з Тарасом Давидюком записала 25 вересня 2023 року Оксана Кравценюк для БО Sunflower Seeds Ukraine. Відео на своїй фейсбук-сторінці опублікував Юрій Шадий: “Осмислене служіння Україні та людям протягом усього життя заслуговує на особливе пошанування. Спільно з родиною та Пластовою організацією робимо усе можливе, щоб справи Тараса та його жертвовність в ім'я українців, були прикладом для наступних поколінь. Моли Бога за нас Братику Тарасе”.

Тарас: *“Всі ви бачите новини, в курсі подій, інтенсивність боїв залишається такою ж дуже високою, відбуваються дуже активні бойові дії, гаряча фаза на фронті залишається. Сказати, що змінилося – змінилося застосування певних видів озброєння, зокрема, нових, які нам дали союзники. Те ж саме застосування артилерії та безпілотників перейшло в зовсім інші фази, тому що війна не стоїть на місці, покращуються технічні характеристики певних виробів. І люди, вже отримавши певний досвід, намагаються підвищити якість, тому що в сучасній війні не кількістю вирішується питання, а як саме використовують наявні засоби.*

Стосовно мене. Я отримав певне навчання, працюю в більш широких сферах. Якщо раніше я спеціалізувався тільки на одному, то тепер на кількох напрямках. Перевівся в іншу частину, яка була створена під більш активні наступальні бойові дії, зокрема, на Запорізькому напрямку. Настрій, мотивація в бійців залишаються, звичайно є певна втома, звичайно є втрати – це прикрий, але природній процес. Ну і воювати будемо далі, до кінця, до перемоги.

Про плани. Плани включають сімейне життя. Й далі планую займатися з дітьми в Пласті.

Є велике бажання поподорожувати за кордоном, побачити нові місця, поплавати в морях, де я ще не плавав, піднятися на гори про які я тільки бачив в інтернеті.

Ну і звичайно, інформаційний фронт. Я працював журналістом до війни, планую продовжувати це навчання. До речі, під час війни я пройшов онлайн курси з інформаційного менеджменту від компанії Google, з інформаційної безпеки від ініціативи «Не будь овочем» і, відповідно, планую більш якісніше та інтенсивніше працювати в цій сфері.»

Воїн

Тарас Давидюк став на захист своєї країни у 2014 році. Почав служити у добровольчому батальйоні "Гарпун", де служило багато пластунів. а також у полку "Миротворець". У різні періоди військової служби він був розвідником, кулеметником та мінометником, побував у багатьох гарячих точках.

Тарас Давидюк служив у в одному з окремих розвідувальних батальйонів ЗСУ до 2019 року.

24 лютого 2022 року, Рівненський військомат. Тисячі чоловіків та жінок записуються до лав ЗСУ аби захистити країну від агресора. Серед них і Тарас Давидюк. Він не вагався: «йти на війну чи ні, я обирав куди». Крайні місяці воював у підрозділі, разом із своїми побратимами ще з «Гарпуна».

Ганна Калаур, регіональна представниця Інституту масової інформації в Рівненській області 26 липня 2022 року зустрілася із Тарасом Давидюком, записала з ним актуальне інтерв'ю під назвою:

**«Редактор «Інфо «ГОРИНЬ» Тарас Давидюк:
«НА ФРОНТІ Я УКРІПЛЮВАВСЯ У СВОЇХ ІДЕЙНИХ
ПЕРЕКОНАННЯХ»**

Чимало українських журналістів із приходом війни взяли до рук зброю і пішли обороняти Україну. Тарас Давидюк за сім років війни пройшов Горлівку, Світлодарську дугу, Кримське й інші гарячі точки. Встиг побути і розвідником, і кулеметником, і мінометником. А поміж тим редактором патріотичного сайту "Горинь.інфо". Зараз Тарас продовжує службу, а коли зрідка повертається додому, працює на інформаційному фронті.

Про те, чи вдається поєднувати службу і журналістику, як сайт "Горинь.інфо" працює без редактора, про мотивацію, плани й армійські будні читайте в інтерв'ю з Тарасом Давидюком.

– Тарасе, як виникла ідея створення сайту “Горинь. інфо”? І чим він відрізняється від інших медіа?

Ідея виникла у 2019 році, коли в мене закінчувався контракт у ЗСУ. До війни я теж працював журналістом у газеті. Втім, розумів, що час паперових ЗМІ минає, до того ж змінилися власники в газеті, і про повернення назад мови не було. Вирішив створити власний сайт, бо місцевих ЗМІ було вдосталь, але всі вони не займали принципових питань щодо головних речей: війни з росією. Толерувався московський патріархат, не критикувалися прорахунки в безпекових питаннях, а про існування російської п'ятої колони взагалі переважно мовчали – “не на часі” чи “какая різниця”.

Після закінчення контракту повернувся до цивільного життя, почав вирішувати особисті питання, які накопичилися, і спілкувався з друзями щодо створення сайту. Пройшов процедуру, зареєстрував інформаційне агентство, запустив сайт. Було нелегко, але мені подобалось. Головне – я відчував, що продовжую приносити користь.

Повертатися до журналістики допомагало розуміння того, що крім воєнного фронту існує і фронт інформаційний. І на ньому теж потрібно боротися: говорити про правильні речі, викривати російську пропаганду, закликати до виправлення помилок органами влади.

- Коли для тебе особисто розпочалася ця війна? Якими були твої дії?

Я не з тих, для кого війна почалася в лютому 2022 року. Після участі в Революції Гідності, побачивши російську агресію, разом з друзями спробували мобілізуватися в армію.

Але оскільки я не служив строкової служби, мене не взяли. Військкомат годував обіцянками. Друзі пішли в добровольчі батальйони, і я зрозумів, що це теж мій шанс. Пройшов співбесіду і потрапив у батальйон "Гарпун". Там зібрався дуже хороший колектив: пластуни, члени патріотичних організацій, активісти Самооборони Майдану. Після розформування "Гарпуна" недовгий час був у полку "Миротворець". Потім підписав трирічний контракт у 130 окремому розвідувальному батальйоні ЗСУ. Пізніше побратими покликали повоювати разом, тож підписав короткостроковий контракт у 14 бригаді.

Коли читав ЗМІ й бачив прогнози іноземних розвідок про підготовку повномасштабного нападу росії, то поговорили в редакції, проговорили варіанти наших дій за різних умов.

Напередодні повномасштабного вторгнення зі мною зв'язався один журналіст, який хотів узяти коментар, як українці готуються втікати за кордон, якщо росіяни розпочнуть масштабне вторгнення. Я сказав, що не збираюся втікати за кордон, тому інтерв'ю і не вийшло. Досі цікаво, чи не було те інтерв'ю черговою російською інформаційною спецоперацією.

Мрія...

– Популярне питання: як ти зустрів ранок 24 лютого? Чи передбачав ти такий розвиток подій? Як готувався?

Увечері я запрацював довше, ніж зазвичай. З думкою "сьогодні зроблю більше, щоб завтра менше працювати", ліг спати. Розбудив мене дзвінок кума, який сказав, що почалися ракетні обстріли. Прокинувся, витягнув свій баул з речами "на війну", поснідав і пішов до військкомату. Тоді вразила велика кількість людей перед ним. Зустрів багатьох знайомих. Люди готувалися дати опір загарбникам. Пройшов медкомісію, наступного дня поїхав у військову частину.

Звісно ж, я передбачав подальшу війну, як і взагалі російську агресію. Для тих, хто стежив за новинами політики, за діями росії і мав крихту розуму, було зрозуміло, що росія як імперія завжди буде агресивною до своїх сусідів. І окупація України – одне з головних їхніх завдань. Пам'ятаю, ще у 2006 році сперечався з деканом свого університету, кажучи, що треба готуватися до війни з росією. Втім, це були непопулярні думки. І це – пряма провина багатьох журналістів у тому числі. Якби ЗМІ й лідери думок більше і реальніше говорили про небезпеку росії, ситуація могла б розвинути інакше. Втім, не варто забувати й про провину виборців, політиків, органів правопорядку та безпеки.

Готувався просто: проходив курси домедичної допомоги, купував спорядження і готував запаси речей першої потреби, тримав контакти з побратимами на різні випадки.

– Чи важким було рішення фактично покинути журналістську роботу і піти на службу?

Ні. Для мене пріоритет не особисте професійне зростання чи кар'єра, а самостійність України. Бо без незалежної країни не буде ні особистих можливостей,

нічого. Тому важкості геть не було. Тим паче що я вже йшов з журналістики на війну сім років тому.

– Чи привозив ти матеріали з фронту або ж матеріали, створити які тебе наштовхнуло побачене? Про що вони?

На фронті я укріплювався у своїх ідейних переконаннях. Також побачене і почуте давало мотивацію працювати надалі на інформаційному фронті більше.

Свого часу планував написати книгу про наш добровольчий батальйон і людей з нього. Почав писати за свіжими спогадами ще у 2016 році. Втім, служба у війську, а пізніше робота над сайтом загальмувала цей процес. Проте тепер я точно знаю, що допишу книгу, щойно це стане можливим.

– Чи вдається зараз долучатися до роботи сайту?

Поєднувати роботу і службу в армії не вдається. Єдине, чим долучаюся, підказую колегам, які лишилися працювати на сайті, теми, ідеї для матеріалів. Не лише я з "Горинь.інфо" пішов воювати, на фронті працюють і кілька наших позаштатних кореспондентів. На щастя, наша команда сайту дуже професійна та якісна. Те, що я "випав з обійми", а сайт добре працює, зайве тому підтвердження.

– Можливо, досвід редакторської роботи допоміг тобі в ЗСУ? Чи там байдуже, хто ти в цивільному житті?

Насправді в армії воюють люди різних професій, різного віку і життєвого досвіду. Але це не заважає. Навпаки, кожен привносить у спільну роботу свої вміння та навички. Єдиний досвід журналістської роботи, який я успішно застосовую, – інтелект. В

армії він вирішальний чинник. Утім, і робота з людьми, яка є в журналістиці, теж дуже допомагає в комунікації.

- Як підтримуєш бойовий дух?

Насправді бойовий дух у нашому підрозділі підтримувати легко. Все тому, що в нас дуже вмотивовані бійці. Більшість уже служили, до того ж знають один одного не перший рік. Тому в цьому плані мені дуже пощастило. Хороший колектив – це той фактор, який важить дуже багато. Єдині нарікання, які я чув, – те, що мало воюємо. Але це армія: тобі скажуть, коли, де і як працювати. Армійське життя досить одноманітне, але, з іншого боку, тут свій гумор, своя атмосфера. Почуваюся комфортно та звично.

– На твою думку, як наші журналісти справляються зі своєю роботою в умовах війни?

В Україні є різні журналісти. Є люди, які висвітлюють проблеми, переживають за народ та країну. А є й такі, для яких журналістика лише спосіб заробітку чи ще гірше. До прикладу, візьмемо російських пропагандистів. Здавалося б, з початком повномасштабного вторгнення, після звірств російської армії органи державної влади мали б припинити їхню діяльність. А що бачимо? Більшість із цих інфозрадників уже "перекрашувалися", виступають на "єдиному телемафоні". Інший, не менш важливий аспект, – те, як тягнуть в український інформаційний простір росіян. Для чого відбілювати російську державу, для чого українському народу "годувати" це лайно? Інакше як шкідництвом і зрадою це не назвеш.

Що ти вважатимеш перемогою України? І що робитимеш після неї?

Є певні маркери, які однозначно вважаються перемогою: повернення суверенітету над усією українською територією, покарання воєнних злочинців, суд над організаторами війни, роззброєння росії. Йдеться не лише про путіна, але й про верхівку державного апарату та силових структур росії та білорусі (звідки теж іде агресія).

Що ж до особистого, то страшенно хочу піти в гори, люблю велич та дух височин. Ну і поїхати відпочити на море: дуже люблю плавати. Допишу книгу. Ну а далі повернуся в журналістику, продовжуватиму боротися за правду та ідеали.

На жаль, життя Тараса Давидюка, позивний «Старий», обірвалося 3 листопада поблизу Роботино на Запоріжччині. Ворожий дрон-камікадзе скинули на автівку, коли Тарас евакуював побратимів.

Бойовий побратим Тараса Маркіян служив з Тарасом ще з 2014 року. Розповідає про друга, як дуже відповідальну людину. Згадував, що Тараса не цікавило нічого, окрім ефективного виконання своїх військових обов'язків. Надзвичайно сумлінним був чоловіком. І дуже скромним. Багато років був донором крові - остатній його пост на сторінці саме про потребу здачі крові.

Волонтерка Зоя Бойченко пише про Тараса: “Дуже шкода, ти був справжнім, добрим, щирим, ми раділи, коли ти нещодавно заручився. Ти завжди нас підтримував у всіх волонтерських зборах, завжди донатив, навіть, коли сам був у війську. Наскільки добра людина. Я мало таких зустрічала. Зараз згадую крайню нашу зустріч на концерті “Кому вниз” перед повномасштабною. Дивлюсь на фото, де ми з Павлом Руфом раділи зустрічі і концерту. Тепер ви разом, друзі”.

У дописі 10 липня 2023 року Тарас Давидюк написав:

«Щоб не було маніпуляцій, і прояснити свою позицію.

Не збивати стратегічний приціл та не збиватись зі шляху.

За що воюю.

За самостійну соборну Українську Державу.

За свободу української нації.

За добро і щастя наших дітей, внуків, правнуків.

За нашу мову, культуру та віру.

За нашу цивілізацію.

Щоб слово «Україна», «українець», «українка», «українське» говорили в сваті з гордістю та повагою.

Помститись за загиблих героїв.

Щоб наші рідні та близькі могли жити спокійно і розбудовувати Українську Державу”.

7 листопада 2023 року, о 13:00 у Києві на майдані Незалежності відбулося прощання із загиблим розвідником Тарасом.

Вшанувати Воїна на майдан Незалежності прийшли пластуни столиці, військові, рідні Тараса – мати, сестра, наречена.

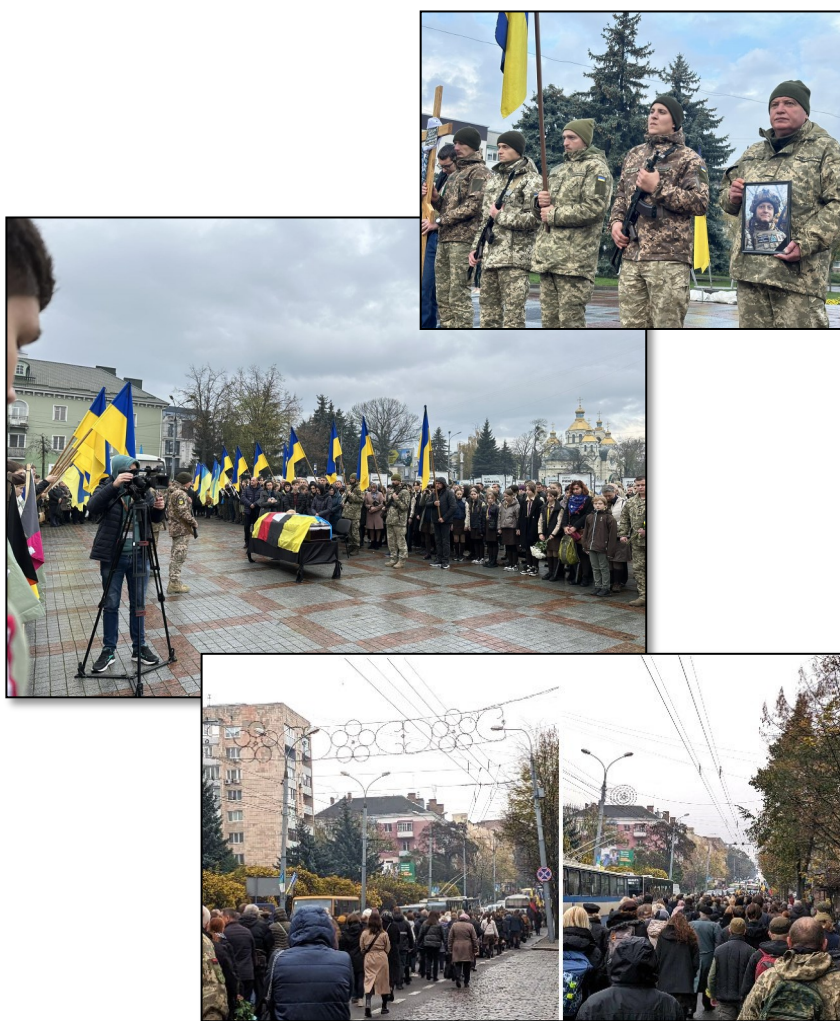
Також віддати шану прийшли нардепка від Рівного Соломія Бобровська та відомий в Україні військовий Євген Карась.

А 8 листопада 2023 року Тарас прибув до рідного міста Рівне «на щиті».

На майдані Незалежності було багато військових, молоді, пластунів в однострої. Відправив службу о. Сергій Лучанін. Це друга офіційна особа після керівника Рівненсько-Острозької єпархії. Бачу, біля труни стоять мати і дві дівчини. Мабуть сестра і наречена. Менша прихилила голову на плече старшої, трішки вищої за неї. Скорбота.

Його поховали на кладовищі Грабник у Рівному.
В Пласті не говорять, що пластуни помирають – вони “ідуть на Вічну Ватру”. Свого побратима Тараса пластуни провели виконавши дві важливі пісні “Пластовий обіт” та “При ватрі”. Усі присутні пластуни, патріотичні юнаки, молодь обійнялися і заспівали пісню “При ватрі”... *про волю, що прийде колись...*

Біля могили на Грабнику...

З М І С Т

1. Від автора...3
2. Пластун... 5
3. Громадська робота... 10
4. Журналіст... 14
5. Воїн... 18

КРАЄЗНАВЧЕ ВИДАННЯ

Микола ФЕДОРИШИН

РОЗВІДНИК

**Краєзнавчий нарис
про зв'язкового 33 куреня імені Уласа Самчука
Рівненської станиці НСОУ Пласт
Тараса ДАВИДЮКА**

Верстка та художнє оформлення автора
Інформативні матеріали та фотографії
Тараса Давидюка використані із відкритих джерел
через Інтернет-Гугл
На першій сторінці — фото Тараса Давидюка та
емблема Пласту,
на останній — давня світлина будинку, в якому нині
розташований Літературний музей
Уласа Самчука у Рівному

Літературний музей Уласа Самчука РОКМ
Друк: VPM POLIGRAF

Рівне-2024

Ровно
Równe

PIVOT